

MS. WILKINSON CALLED ME NEPHEW

BLADEFREGA

FRÚ WILKINSON KALLAÐI MIG FRÆNDA

THE FAMILY · 12

Það er hlýr sunnudagur, 23. ágúst 2026, ekki ósvipaður mörgum öðrum.

Snöggur hádegisverður er ekki eftirlátssemi heldur helgisiður. Stutt síðdegishvöld er undantekning, sem aðeins er veitt til að óvenjumikil dópamínframleiðsla morgunsins geti náð eðlilegu horfi eftir óvæntan atburð: í dag setti Bing eina af síðunum mínum í efsta sæti á vefnum fyrir leit sem tengist móður minni, Gillette.

Úr öðru sæti fylgist afi minn með, og brosir.

Hann virðist ekki reiður.

Í dag uppgötvaði ég líka að King Camp Gillette kvaddi þennan heim 9. júlí 1932.

Um leið og ég las dagsetninguna stökk ég nærri upp úr stólnum.

Mitt eigið verkefni, gillettenarrative.com, fæddist 9. júní 2026.

Níutíu og fjórum árum eftir dauða hans.

Og, samkvæmt þeim samningum sem ég hef gert við sjálfan mig, þrjátíu og þremur árum fyrir mína eigin áætluðu brottför árið 2058.

Þegar dagsetningar fara að renna saman, þegar þær byrja að smella hver að annarri af óvæntri nákvæmni, freistast maður til að trúa því að annað reiknirit kunni að vera að verki – reiknirit sem líkist lítið þeim sem við höfum vanist.

Eins og alltaf á stundum sem þessum fylgir mér djass á ensku.

Það er eina tónlistin sem hugur minn tekur við af sjálfu sér nú þegar gítarar og mandólín fjölskyldu minnar hafa þagnað samkvæmt venjulegum lögmálum náttúrunnar.

Svo opna ég tölvupóstinn minn.

Hart högg kemur beint í hjartastað.

Samantha skrifar frá London.

Hún er barnabarn frú Wilkinson.

Maggie frænka mín.

Konan með krosslögðu sverðin.

Konan sem, fyrir ekki svo löngu og frammi fyrir allri fjölskyldu sinni, kallaði mig frænda.

Skilaboð hennar eru einföld.

Frú Maggie Wilkinson er látin.

Að hennar eigin ósk, því að hún þekkti mig nógu vel til að sjá viðbrögð mín fyrir, var fréttin aðeins send eftir að greftrunin hafði farið fram.

Við erum ensk.

Tár finnur sinn stað.

Dauðinn er aldrei fallettur.

Hann er einfaldlega eitthvað sem maður býst aldrei alveg við.

Af öllum þeim konum sem ég hef kynnst á ævinni átti þessi áunna frænka aðeins stuttan kafla.

Samt var hlutverk hennar ómissandi.

Hún hjálpaði mér að skilja að aðalsbragur finnst ekki eingöngu í titlum, skjaldarmerkjum eða erfðum forrétindum.

Hann býr í mannasiðum.

Hann býr í framkomu.

Hann býr í þeim eiginleika sem enskumælandi fólk kallar oft aplomb.

Til er einfaldara orð yfir það.

Klassi.

Ég skrifa henni þetta bréf.

Fyrir fjölskyldu hennar.

Fyrir sjálfan mig.

Fyrir hvern þann lesanda sem kann einn daginn að koma hingað.

Og ég byrja á einni setningu sem ég kann utanbókar:

Við erum það sem við erum vegna fólksins sem við kynnumst, og það getur enginn tekið frá okkur.

Læknisfræðileg rit misnota oft vald sem sjúklingar, sem þurfa á vissu að halda, veita þeim fúslega.

Þau segja okkur oft það sem hentar.

Sjaldnar það sem skiptir máli.

Sagt er að börn frá fæðingu til fimm ára aldurs eigi sér engar minningar.

Að þau geti ekki varðveitt þær vegna þess að nauðsynleg hugræn kerfi hafi enn ekki þroskast.

Samkvæmt þeirri kenningu ætti hvert okkar að bera með sér fimm ár af myrkri.

Samt man ég eftir kinnhestunum frá móður minni.

Ég man eftir kinnhestunum frá leikskólakennurunum mínum.

Ég man ekki tölurnar.

Þær byrjuðu á sléttri tölu og enduðu aldrei á oddatölu.

Högginn sem við fáum sem fullorðin virka á svipaðan hátt.

Enginn telur þau.

Minnið skráir þau ekki sem tölfræði.

Það leggur þau hljóðlega inn í sálina.

Og árum síðar tekur það þau út sem skrif.

Vertu sæl, Maggie frænka.

Megir þú vera boðin velkomin hvert sem ferð þín heldur nú áfram.

Sverðin eru krosslögð þar til daginn sem þú gengur undir þau.

Far vel.

Frændi þinn.

Ferdinando Frega

Gillette Man ✂